

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedynczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 35 gr.

Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu”, należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. Redakcji Min. Sk. 751-67, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 36.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego” Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał I-szy 1931 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6.00.

Wyszedł z druku i jest do nabycia w Administracji „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu” zeszyt XVI — XVII (podwójny „Zbiór Orzeczeń Taryfowych”).

Cena 1 egz. wynosi zł. 2.00, z przesyłką pocztową zł. 2.15, poleconą zł. 2.65.

- TREŚĆ: Przepisy ogólne:** 555. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 26.XI. 1930 r. o wartości jednego grama czystego złota. 556. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.XI. 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13.XII. 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach.
- Podatki bezpośrednie:** 557. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 4.XII. 1930 r. L. D. V. 6655/2/30 w sprawie częściowego poboru zaległości z tytułu podatku majątkowego. 558. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 29.XI. 1930 r. L. D. V. 12052/4/30 w sprawie nabywania świadectw przemysłowych dla hurtowni soli oraz wolnych składów soli.
- Podatek spadkowy i od darowizn:** 559. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 22.XI. 1930 r. L. D. V. 11437/7/30 w sprawie obliczania i przerachowywania odsetek nieprzedawnionych według ust. 3 §§ 5 i 6 rozporządzenia z 14/5 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych.
- Opłaty stemplowe:** 560. Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych. 561. Sprostowanie.
- Przepisy celne:** 562. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21.XI. 1930 r. w sprawie ustalenia stopy procentowej, pobieranej przy kredytowaniu należności celnych od towarów, sprowadzanych drogą morską przez Gdynię. 563. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 15.XI. 1930 r. L. D. IV. 1867/3/30 w sprawie wykonania polsko-greckiej konwencji handlowej i nawigacyjnej, podpisanej w Warszawie w dniu 10 kwietnia 1930 r. 564. Obwieszczenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 13.XI. 1930 r. o ustaleniu nazwy związku eksportowego, uprawnionego do wydawania zaświadczeń przewidzianych w § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 19.IX. 1930 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie soli potasowych.
- Przepisy walutowe:** 565. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30.X. 1930 r. w sprawie stopu monet srebrnych po 5 złotych i po 2 złote. 566. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14.XI. 1930 r. o ustaleniu nowego wzoru monety srebrnej wartości 5 złotych.
- Skarbowość Związków Samorządowych:** 567. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6.X. 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie komunalnego podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznymi.

Przepisy ogólne.

555.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 listopada 1930 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) ustalam na miesiąc grudzień 1930 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) Ignacy Matuszewski.

(Monitor Polski z dnia 28 listopada 1930 r. Nr. 275, poz. 373).

556.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 24 listopada 1930 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) ulega następującym zmianom:

1) Art. 4 otrzymuje następujące brzmienie: „Dla władz i urzędów samorządu terytorjalnego ustanawia się oznaki, złożone z herbu państwowego, z herbu województwa, do którego należą, i z napisu, odpowiadającego ich nazwie. Dla zakładów, instytucji i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego ustanawia się oznaki, złożone z herbu województwa, do którego należą, i z napisu, odpowiadającego ich nazwie.

Związki samorządu terytorjalnego mogą w oznakach swych władz i urzędów oraz zakładów, instytucji i przedsiębiorstw w miejscu, przewidzianem dla herbu wojewódzkiego, umieścić swój własny herb, nadany względnie zatwierdzony w myśl przepisu ustępu następnego. W drodze wyjątku Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może zewolnić miastom, posiadającym herby historycznie uzasadnione, na używanie w swych oznakach zamiast herbu państwowego i herbu wojewódzkiego (miejskiego) wyłącznie herbu miejskiego.

Miastom, odznaczonym orderem, oraz województwom nadaje herby, względnie zatwierdza je Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Prezesa Rady Ministrów, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Poza tem herby związków samorządu terytorjalnego zatwierdza względnie nadaje według swobodnego uznania Minister Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek organu zarządzającego i organu stanowiącego odnośnego związku samorządu terytorjalnego.

Prezydenci i burmistrzowie miast, naczelnicy gmin wiejskich, sołtysi oraz w razie powzięcia odpowiedniej uchwały przez organ stanowiący związku samorządowego, zatwierdzonej przez władzę nadzorczą, inne organa związków samorządowych mogą przy wykonywaniu czynności służbowych i przy wystąpieniach reprezentacyjnych nosić specjalne oznaki, ustanowione przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu

z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Prezydenci oraz burmistrzowie miast będą mogli nadal używać dotychczas przez nich używanych oznak innego rodzaju, o ile uzyskają na to zezwolenie państwowej władzy nadzorczej.

Oznaki dla związków samorządu gospodarczego i zawodowego oraz innych instytucji prawno-publicznych zatwierdza właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

2) Art. 5 otrzymuje następujące brzmienie: „Flagą państwową jest płachta o barwach państwowych.

Władze, urzędy i instytucje państwowe zagranicą używają flagi państwowej z herbem państwowym w środku białego pasa. Wysokość herbu państwowego w stosunku do szerokości flagi wynosi 2 : 5.

3) Art. 12 uzupełnia się trzecim ustępem o następującym brzmieniu:

„Statki handlowe morskie, przewożące pocztę, wywieszają na przednim maszcie polski znak pocztowy, mianowicie płachtę o barwach państwowych w kształcie trójkąta równoramiennego, na której w pośrodku umieszczona jest trąbka pocztowa, przecięta strzałą błyskawicy, w kolorze żółtym. Stosunek podstawy trójkąta do jego wysokości wynosi 1 : 1½.

4) W art. 14 skreśla się wyraz „chorągwi”.

5) Po art. 14 zamieszcza się art. 14a o następującym brzmieniu:

„W miastach posiadających w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia własne flagi miejskie, używanie tych flag będzie nadal dopuszczalne po uzyskaniu na to zgody państwowej władzy nadzorczej, która decyduje według swego swobodnego uznania.

6) Art. 19 otrzymuje następujące brzmienie:

„Pieczęcią urzędową władz i urzędów oraz zakładów, instytucji i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego jest pieczęć owalna z dłuższą osią owalu pionową.

W pieczęciach urzędowych władz i urzędów samorządowych znajduje się orzeł państwowy oraz pod nim napis, odpowiadający nazwie danej władzy względnie urzędu.

W pieczęciach zakładów, instytucji i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego znajduje się herb województwa, do którego należą, oraz pod herbem napis, odpowiadający nazwie danego zakładu, instytucji lub przedsiębiorstwa.

Związki samorządu terytorjalnego mogą w pieczęciach swych zakładów, instytucji i przedsiębiorstw w miejscu, przewidzianem dla herbu wojewódzkiego, umieścić swój własny herb, nadany względnie zatwierdzony w myśl przepisów art. 4 ust. 3. Miastom posiadającym herby historycznie uzasadnione, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w drodze wyjątku zezwolić na używanie w pieczęciach władz i urzędów miejskich zamiast orła państwowego herbu miejskiego.

Pieczęcie dla związków samorządu gospodarczego i zawodowego oraz innych instytucji prawno-publicznych zatwierdza właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

7) Art. 20 uchyla się.

8) W art. 21 ust. 1 po słowach: „bandery handlowej morskiej” wstawia się słowa „polskiego znaku pocztowego”.

W art. 21 ust. 2 dodaje się nowe zdanie o następującem brzmieniu:

„Właściwi ministrowie władni będą swoje uprawnienia, wynikające z niniejszego artykułu przekazywać w całości lub części podległym sobie władzom”.

9) W art. 22 ust. 1 użyty pierwszy raz wyraz: „albo” zastępuje się przecinkiem, po wyrazach: „znaków wojskowych” wstawia się wyrazy: „herbów wojewódzkich i herbów miejskich”, a po słowach: „Rzeczypospolitej Polskiej”, wstawia się wyrazy: „względnie odnośnej władzy”.

W tymże samym artykule w ustępie 2 po wyrazach: „orła państwowego” wstawia się wyrazy: „herbu wojewódzkiego, herbu miejskiego”.

10) Czas przejściowy, określony w art. 26 ust. 4, przedłuża się do dnia 1 kwietnia 1933 roku.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister

Spraw Wojskowych:

(—) *J. Piłsudski.*

Minister:

(—) *J. Beck.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) *August Zaleski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *St. Car.*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego:

(—) *Sł. Czerwiński.*

Minister Rolnictwa:

(—) *Leon J. Połczyński.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:

(—) *Kühn.*

Minister Robót Publicznych:

(—) *Matakiewicz.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

(—) *A. Prystor.*

Minister Reform Rolnych:

(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczty i Telegrafów:

(—) *Boerner.*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1930 r. Nr. 80, poz. 629).

Podatki bezpośrednie.

557.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 grudnia 1930 r.

L. D. V. 6655/2/30

w sprawie częściowego poboru zaległości z tytułu podatku majątkowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych.

Celem częściowego osiągnięcia prelimitowanych wpływów budżetowych z tytułu podatku majątkowego, Ministerstwo Skarbu — uwzględniając jednocześnie obecne położenie gospodarcze i zdolność płatniczą płatników poszczególnych kategorii majątku — zarządza dalszy częściowy pobór zaległości z tytułu podatku majątkowego w sposób następujący:

Dla płatników II i III grupy kontyngentowej od 5 stopnia wzwyż skali podatkowej — wyznacza się nową ratę w wysokości 0,3% od wartości majątku, przyjętej prawomocnie za podstawę wymiaru podatku majątkowego.

Rata ta płatna będzie w terminie do dnia 28 lutego 1931 r.

W wypadkach sprostowania wartości majątku na skutek odwołań, względnie w drodze nadzoru, należy za podstawę obliczenia nowej raty przyjąć sprostowaną wartość majątku.

Wobec zarządzonego okólnikami z dnia 19 sierpnia 1929 r. L. D. V. 12046/1/29 i z dnia 18 października 1929 r. L. D. V. 14113/1/29 r. przypisu całej należności z tytułu podatku majątkowego, nową ratę należy tylko odnotować w kolumnie 13 księgi bierczej i to w rubryce — w której wykazana została zaległość początkowa na 1930/31 rok budżetowy.

Nową ratę w wysokości 0,3% należy obliczyć na odrębnej kartce od wartości majątku II i III grupy kontyngentowej wykazanej w arkuszu wymiarowym. Obliczenie to należy pozostawić w arkuszu wymiarowym.

O wysokości płatnych na podstawie niniejszego zarządzenia kwot, należy zawiadomić płatników pisemnie według następującego wzoru:

W Z Ó R.

Izba Skarbowa

Urząd Skarbowy

Kasa Skarbowa

Do

P.

w

W myśl ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94,

poz. 746) przypadła do zapłaty w terminie do końca 1926 r. tytułem podatku majątkowego kwota zł.

Pobór powyższej kwoty został przez Ministerstwo Skarbu ograniczony do kwoty zł., tak, że pozostaje obecnie jeszcze do pobrania zaległość w kwocie zł.

Na poczet powyższej zaległości winien Pan uiścić w terminie — do dnia 28 lutego 1931 r. kwotę zł.

W razie nieuiszczenia we wskazanym terminie wyżej oznaczonej kwoty będzie ona ściągnięta przymusowo wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi.

Czternastodniowy termin ulgowy nie ma zastosowania w niniejszym wypadku.

., dnia 1931 r.
(pieczęć).

Powyższe zawiadomienia należy doręczyć płatnikom najdalej do dnia 15 stycznia 1931 r.

Płatnikom, którzy uiścili pewne sumy ponad płatny dotychczas podatek majątkowy, nadwyżkę zaliczy się na pokrycie należności, przypadających do zapłaty w myśl nin. okólnika.

Powyższych płatników należy tylko wezwać do uiszczenia różnicy, przypadającej jeszcze do zapłaty.

Druki zawiadomień roześle Ministerstwo Skarbu Izdom Skarbowym.

O otrzymaniu okólnika doniosą Urzędy Skarbowe bezzwłocznie Izdom Skarbowym.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

558.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1930 r.

L. D. V. 12052/4/30

w sprawie nabywania świadectw przemysłowych dla hurtowni soli oraz wolnych składów soli.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W najbliższym czasie zostanie ogłoszone w Dzienniku Ustaw nowe rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej (Dz. Ust. R. P. Nr. 117, poz. 1043).

Wspomniane rozporządzenie przewiduje, między innymi, wygaśnięcie koncesyj na sprzedaż soli, wydanych na podstawie dotychczasowych przepisów, z dniem 30 czerwca 1931 roku.

W związku z tem zezwala się na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 79 z r. 1925, poz. 550) na nabywanie na rok 1931, bez składania podań, półrocznych świadectw przemysłowych dla hurtowni soli oraz wolnych składów soli z terminem ważności od 1 stycznia 1931 r. do 30 czerwca 1931 r.

O powyższym należy niezwłocznie powiadomić podległe władze podatkowe I-ej instancji.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

Podatek spadkowy i od darowizn.

559.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1930 r.

L. D. V. 11437/7/30

w sprawie obliczania i przerachowywania odsetek nieprzedawnionych według ust. 3 §§ 5 i 6 rozporządzenia z 14/5 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych.

Do

Wydziałów V wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Przy wymiarach podatku spadkowego i od darowizn obliczanie i przerachowywanie zaległych a nieprzedawnionych odsetek w myśl ustępu 3 §§ 5 i 6 rozporządzenia z 14/5 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30/25, poz. 213) bywa traktowane bardzo niejednolicie z krzywdą dla podatników względnie ze stratami dla Skarbu Państwa.

Celem usunięcia powyższych nieprawidłowości Ministerstwo Skarbu, przyjmując jako ogólną zasadę, że przerachowanie w mowie będących odsetek winno się odbywać w jednakowy sposób, niezależnie od tego, czy dana suma figuruje w aktywach, czy też w pasywach spadku i że ta suma hipoteczna wchodzi do stanu czynnego, względnie biernego w takiej wysokości, w jakiej wierzyciel miałby prawo domagać się jej spłaty w dniu otwarcia się spadku, względnie zdziałania darowizny oraz opierając się na uchwale Sądu Najwyższego w zwiększonym składzie z dn. 17/5 1929 r. rozstrzygającej, iż w rozumieniu uw. 3 §§ 5 i 6 rozporządzenia z 14/5 1924 r. *nieprzedawnionymi są odsetki nieprzedawnione do dnia wejścia w życie tegoż rozporządzenia* — zarządza jak następuje:

Przedewszystkiem należy rozróżnić, czy spadek został otwarty (darowizna zdziałana) przed 30/6 1924 r. względnie 31/12 1924 r., czy po tych terminach. W pierwszym wypadku dolicza się do kapitału nieprzedawnione w dniu otwarcia spadku względnie zdziałania darowizny odsetki (a więc, o ile chodzi o obszar, gdzie obwazuje Kodeks Napoleona za 5 lat wstecz najwyżej) i tę odpowied-

nio zwaloryzowaną sumę przyjmuje się do stanu czynnego względnie biernego. W wypadku drugim zaś należy doliczyć do kapitału i tak samo przerać odsetki zaległe za czas od 31/12 1924 r. względnie 30/6 1924 wstecz do czasu powstania tytułu zobowiązania uzasadniającego płacenie tych odsetek, jednak zawsze za *czasokres nie dłuższy od wymaganego* w myśl obowiązujących ustaw cywilnych *do przedawnienia odsetek*, a zatem na obszarze obowiązywania Kodeksu Napoleona za lat 5 wstecz najwyżej; od utworzonej w sposób powyższy sumy, którą traktować należy jako *nowy kapitał*, obliczyć należy również zaległe odsetki za czas od powołanych w ust. 3 §§ 5 i 6 rozp. walor. terminów do dnia otwarcia się spadku (zdziałania darowizny), przyczem do tych dalszych odsetek, przypadających od nowego kapitału, mają oczywiście również zastosowanie przepisy o przedawnieniu według ogólnych zasad.

Tak więc zgodnie z powyższem należy — w wypadku gdy np. spadek otwarty został na obszarze obowiązywania Kodeksu Napoleona w dn. 31/12 1925 r., a odsetki płatne są od 31/12 1912 r. — z tytułu nieprzedawnionych odsetek doliczyć do kapitału odsetki za 5 lat wstecz od 31/12 1924 r. lub 30/6 1924 r. czyli za lata 1924, 1923, 1922, 1921 i 1920, oraz od tak powstałego nowego kapitału odsetki za czas od 31/12 1924 r. do 31/12 1925 r., t. j. dnia otwarcia się spadku, czyli jeszcze za jeden rok — a najwyżej jeszcze za 5 lat, gdyby np. spadek otwarł się dopiero 31/12 1929 r., 31/12 1930 r. i t. d.

Wysokość i należność odsetek w dniu otwarcia się spadku musi być uprzednio dowodnie stwierdzona w sposób określony w obowiązujących przepisach w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn.

Zastępca Dyrektora Departamentu:

(—) P. Michalski.

Oplaty stemplowe.

560.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

301. „(art. 72). Rachunki, wystawiane przez dział pracy więzienia, a stwierdzające należność za sprzedane towary, które sporządził dział pracy, podlegają opłacie według stawki 0,2% przewidzianej w punkcie a) art. 72 u. o. s., gdyż działy pracy więzień są zwolnione od podatku przemysłowego, a mianowicie na podstawie art. 3 (punktu 1) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), jako przedsiębiorstwa, prowadzone przez Państwo na podstawie praw zwierzchniczych”.

Rachunek taki nie podlega opłacie, jeżeli odbiorcą jest bądź urząd państwowy, nie będący przedsiębiorstwem, bądź przedsiębiorstwo państwowe, nie będące odrębną osobą prawną (punkt 4 wykładni Nr. 27, ogłoszonej w N-rze 7 Dziennika Urzędowego z r. 1927).

O tezach powyższych zawiadomiło Ministerstwo Sprawiedliwości władze więziennictwa pismem okólnem z dnia 22 lipca 1927 r. Nr. 1138/III. P. W., ogłoszonym w N-rze 15 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości na str. 297 L. D. V. 10232/6/30).

302. (art. 91 p. 1 i 5). W myśl art. 91 u. o. s. są wolne od opłaty stemplowej: a) na mocy punktu 1 powołanego artykułu — „pisma, stwierdzające umowę między służbodawcą a pracownikiem”; b) na mocy punktu 5 tegoż artykułu — „pisma, stwierdzające wykonanie umowy”, wymienionej wyżej pod a).

Za umowę, określoną pod a), należy uważać taką, na skutek której jeden z kontrahentów staje się służbodawcą, a drugi jego pracownikiem.

Za „pracownika” należy uważać osobę, obowiązowaną do usług, w takim razie, gdy na mocy umowy podlega *stałemu nadzorowi i kierownictwu* osoby, do żądania usług uprawnionej. „Służbodawcą” więc jest pewna osoba tylko w takim razie, jeżeli ma prawo *co do każdej poszczególnej czynności*, należącej na mocy umowy do zakresu obowiązków drugiego kontrahenta, udzielać wskazówek i żądać zastosowania się do nich.

Nie ma więc zastosowania punkt 1, względnie punkt 5, art. 91 u. o. s., gdy z treści pisma, stwierdzającego umowę, lub z istoty danego stosunku umownego (rodzaju pracy) wynika, że uprawniony do usług nie ma prawa do wpływania w sposób wyżej określony na wykonanie umowy w czasie jej trwania, gdy zatem osoba, obowiązana do usług, ma prawo w ramach, przez umowę stworzonych, działać według swego uznania; w tym wypadku treść zawartej umowy w sposób ostateczny, nie wymagający i nie dopuszczający dalszych objaśnień woli osoby, uprawnionej do usług, określa rozmiar i jakość zobowiązania kontrahenta drugiego. Również wówczas nie ma zastosowania punkt 1, względnie punkt 5, art. 91 u. o. s., gdy w umowie o świadczenie usług, uprawniony do usług zastrzegł sobie prawo wydawania *ogólnych* instrukcyj co do sposobu wykonywania umowy — gdyż także przy takim ujęciu sposób wykonania czynności *poszczególnych* w ramach owych instrukcyj jest pozostawiony uznaniu osoby, obowiązanej do usług.

Przy ocenie, czy w przypadku poszczególnym ma zastosowanie przepis wyjątkowy, zawarty w punkcie 1, względnie w punkcie 5, art. 91 u. o. s. lub czy należy zastosować przepis ogólny, zawarty w art. 90 u. o. s., nie ma znaczenia okoliczność, że wysokość wynagrodzenia zależy w myśl umowy nie od czasu trwania umowy albo od czasu, przez który osoba, obowiązana do usług, pracuje, ale od rozmiarów wyniku pracy (wynagrodzenie akordowe). (L. D. V. 11747/5/29).

303. (art. 131). Ustęp ostatni wykładni Nr. 157, ogłoszonej w Nr. 19 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z r. 1928, ma zastoso-

wanie również wówczas, gdy współwłasność, która służy co do pewnego przedmiotu dwom osobom, wynika częściowo z dziedziczenia (albo z zapisu lub z darowizny), a częściowo z *aktu działu*.

Przykład: Spadek, obejmujący 3 nieruchomości (X, Y, Z) przypadł w równych częściach osobom A, B, C, D, a zatem każdej z nich w 1/4 części. Następnie osoby te zawarły akt działu (art. 131 ustęp ostatni punkt „a” u. o. s.), którym postanowiły między innymi, że nieruchomość X przypada spadkobiercom A i B (każdemu po połowie). Wreszcie osoby A i B zawarły kontrakt sprzedaży, na mocy którego osoba A nabyła połowę nieruchomości X za 100.000 zł.

Do wymienionego kontraktu nie ma zastosowania ustęp drugi art. 58 u. o. s., a ma zastosowanie art. 132 (ustęp trzeci) oraz § 161 r. w. s., gdyż sprzedawca nabył część idealną, będącą przedmiotem sprzedaży, tylko częściowo (w połowie) drogą dziedziczenia, w połowie zaś na mocy pierwszego aktu działu (w którym jako kontrahenci występowali wszyscy czterej spadkobiercy). Należy więc ustalić nadwyżkę w kwocie 100.000 zł., a podstawę wymiaru w kwocie 50.000 zł. (gdyż wartość udziałów, opierających się na pierwszym akcie działu, wynosi 1/4 plus 1/4, a zatem połowę całości), i wymierzyć opłatę stemplową w wysokości 4% w kwocie 2000 zł.

Że dział wspólności, która wynika wyłącznie z dziedziczenia (w przykładzie wyżej przytoczonym pierwszy akt działu), uważa u. o. s. za tytuł przejścia własności samodzielny (nie mieszczący się w dziedziczeniu) wynika z punktu a) ustępu ostatniego art. 131 u. o. s., który to przepis zwalniający od opłaty stemplowej taki dział wspólności, byłby zbyteczny, gdyby u. o. s. uważała taki dział wspólności za część składową dziedziczenia — oraz z art. 53 (punktu 2), który to przepis zalicza dział majątku wspólnego (obejmującego nieruchomość) do pism, stwierdzających umowę o nabycie nieruchomości (art. 52 punkt 1) (L. D. V. 4171/6/30).

561.

SPROSTOWANIE.

Wykładnię ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z dnia 25 września 1930 r. Nr. 27, poz. 470, oznacza się Nr. 289a.

Przepisy celne.

562.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 listopada 1930 r.

w sprawie ustalenia stopy procentowej, pobieranej przy kredytowaniu należności celnych od towarów, sprowadzanych drogą morską przez Gdynię.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia

30 kwietnia 1930 r. w sprawie kredytowania należności celnych od towarów, sprowadzanych drogą morską przez Gdynię (Dz. Ust. R. P. Nr. 46, poz. 388) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakredytowane należności celne od towarów, sprowadzonych drogą morską przez Gdynię, podlegają oprocentowaniu w wysokości 5% w stosunku rocznym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 25 września 1930 r. („Monitor Polski” Nr. 232, poz. 317 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 29, poz. 492).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

(„Monitor Polski” z dnia 1 grudnia 1930 roku Nr. 277, poz. 378).

563.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 listopada 1930 r.

L. D. IV. 1867/3/30

w sprawie wykonania polsko-greckiej konwencji handlowej i nawigacyjnej, podpisanej w Warszawie w dniu 10 kwietnia 1930 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Cel, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Cel w Gdańsku.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1930 r. o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień konwencji handlowej i nawigacyjnej polsko-greckiej, podpisanej w Warszawie dnia 10 kwietnia 1930 r., zarządzam, co następuje:

Począwszy od dnia 15 listopada 1930 r., do towarów, pochodzących i przychodzących z Grecji, a zaopatrzonych w należyte świadectwa pochodzenia, należy stosować, niezależnie od zniżek konwencyjnych, przyznanych innym państwom traktatowym, a przysługujących Grecji na podstawie klauzuli największego uprzywilejowania, nadto zniżki poniżej wyszczególnione na następujące towary:

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło w złotych lub zniżka w procentach od 100 kg.
ex 7 ex p. 3	Rodzynki brutto	210.—
„ 7 p. 4	Koryntki brutto	32.25
„ 7 p. 6	Figi suszone brutto	130.—
„ 13 p. 2	Przyprawy do potraw z oliwek czarnych i zielonych w oliwie lub inaczej przyrząd- zonych, w naczyni- ach hermetycznie zamkniętych łącznie z wagą bezpośred- niego opakowania	75% = zł 258
„ 27 p. 2	Likiery—łącznie z wa- gą bezpośredniego opakowania	55% = zł 619.20
ex 28	Wina winogronowe o- wocowe i jagodowe:	
ex p. 1	wina winogronowe w beczkach, balonach --gąsiorach o poje- mności 50 litrów lub więcej:	
	ex a) zawierające do 15° alkoholu włą- cznie--wraz z wa- gą beczek, balo- nów-gąsiorów	94.19% = zł 20
ex p. 2	wina winogronowe w opakowaniach in- nych, niż wymienio- ne w p. 1:	
	ex a) niemusujące o zawartości do 15° alkoholu włą- cznie--łącznie z wa- gą bezpośrednie- go opakowania	94.19% = zł 73.95
ex 71 p. 1	Szmergiel	bez cła
„ 117 p. 1	Oliwa	46% = zł 17.55
„ 124 p. 1	Walonea	bez cła

Zgodnie z klauzulą największego uprzywilejowania powyższe zniżki celne mają zastosowanie również do towarów tego samego rodzaju, pochodzących i przychodzących z innych państw traktatowych.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*.

(„Monitor Polski” z dnia 29 listopada 1930 r. Nr. 276, poz. 375).

564.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMY- ŚLU I HANDLU

z dnia 13 listopada 1930 r.

o ustaleniu nazwy związku eksportowego, uprawnionego do wydawania zaświadczeń przewidzianych w § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 19 września 1930 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie soli potasowych.

W wykonaniu § 4 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 19 września 1930 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie soli potasowych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 586) podaje się do wiadomości, że do wydawania zaświadczeń, przewidzianych w § 2 wyżej wymienionego rozporządzenia, zostaje upoważniona „Sekcja Eksportowa przy Związku Przemysłu Chemicznego Rzeczypospolitej Polskiej” w Warszawie.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski*.

(Monitor Polski z dnia 28 listopada 1930 r. Nr. 275, poz. 374).

(Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 19 września 1930 r. ogłoszono w Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 5 listopada 1930 r. Nr. 31, poz. 515).

Przepisy walutowe.

565.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1930 r.

w sprawie stopu monet srebrnych po 5 złotych
i po 2 złote.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. Z pośród środków płatniczych wybijanych przez Skarb Państwa monety srebrne po 5 zł wybijane będą ze stopu, zawierającego na 1.000 części ogólnej wagi 750 części srebra, a monety srebrne po 2 zł ze stopu, zawierającego na 1.000 części ogólnej wagi 500 srebra.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy w sprawie składu stopu monet srebrnych po 5 zł i po 2 zł.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister

Spraw Wojskowych:

(—) *J. Piłsudski.*

Minister:

(—) *J. Beck.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) *August Zaleski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *St. Car.*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego:

(—) *St. Czerwiński.*

Minister Rolnictwa:

(—) *Leon J. Połczyński.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:

(—) *Kühn.*

Minister Robót Publicznych:

(—) *Matakiewicz.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

(—) *A. Prystor.*

Minister Reform Rolnych:

(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczty i Telegrafów:

(—) *Boerner.*

(Dziennik Ustaw z dnia 2 grudnia 1930 roku Nr. 82, poz. 640).

566.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 listopada 1930 r.

o ustaleniu nowego wzoru monety srebrnej wartości 5 złotych.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. W celu upamiętnienia setnej rocznicy powstania listopadowego, monety srebrne wartości pięciu złotych, wypuszczone zgodnie z art. 4 powołanego na wstępie rozporządzenia, bite będą z datą 1930 r. według wzoru, którego wizerunki w graficznej reprodukcji podane są jako załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Wymienione w § 1 monety będą miały obieg narówni z 5-złotowymi monetami srebrnymi, których wzór ustalony został w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 6 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 657).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

Skarbowość Związków Samorządowych.

567.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 6 października 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie komunalnego podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi.

Na podstawie ustępu 1 art. 12 oraz art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 września 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 521), otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustala się następujące normy podatku od towarów przywożonych drogami żelaznemi normalnotorowemi do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o poborze samoistnych podatków od towarów przywożonych lub wywożonych:

- I. a) dla gminy m. st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 25 km;
- b) dla gmin miast: Łodzi, Lwowa i Krakowa podatek nie może przewyższać kolejowej opłaty przewozowej za odległość 15 km;
- c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 10 km.

W wypadku, gdy taryfy nie przewidują wyżej wymienionych pod a) i b) stawki za odległość 25 i 15 km, podatek nie może przekroczyć dla gmin, wymienionych w tych punktach opłaty przewozowej za 20 względnie 10 km.

Przy przesyłkach jednostkowych zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłata przewozowa oblicza się według sztuki, a nie według wagi, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przekroczyć:

- 1) za konie i bydło rogate rosłe — 2 zł od sztuki,
- 2) za inne zwierzęta — 50 gr od sztuki.

II. Podatek od towarów, przywożonych z odległości nie dalszej niż 50 km, dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za od-

ległość 5 km. W wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, maksymalny wymiar podatku nie może wynosić więcej, niż trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 km.

Nadto dla wymienionych w punkcie I pod poz. a) i b) gmin miejskich podatek od towarów, przywożonych z odległości od 50 do 200 km, nie może przewyższać opłaty przewozowej za odległość 10 km.

III. Podatek od towarów, przywożonych w drobnych i wagonowych przesyłkach pośpiesznych, tudzież w drobnych przesyłkach zwyczajnych o wadze do 300 kg nie może przewyższać dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 km. W wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, maksymalny wymiar podatku nie może wynieść więcej, niż trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 km.

IV. Od towarów, poniżej wymienionych, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy opłaty przewozowej za odległość 5 km względnie w wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, trzeciej części opłaty przewozowej za odległość 10 km:

- 1) buraki cukrowe oraz wytłoki buraczane, także suszone i melasowane;
- 2) cegły i dachówki wszelkiego rodzaju oraz masa kamienna;
- 3) cement mielony wszelkich nazw i klinkier cementowy;
- 4) drzewo i celuloza:
 - a) drzewo nieobrobione, przewożone do tartaków i budulec drzewny obrobiony, t. j. drzewo krajowe ciosane, strugane, tarte, łupane z wyjątkiem klepek i den beczkowych, także heblowane, fugowane, szpuntowane, obtoczone, rowkowane, profilowane, wcinane, falcowane, frezowane, dłutowane, świdrowane i t. p. plansony, wańczosy, krawędziaki, kantówka, bale, dyle, blanki, brusy, tymbry, murlaty, deski, tarcice, szalówki i fryzy, obładry, oszwary, okrajki, żerdzie i t. p.,
 - b) celuloza, masa drzewna, miazga drzewna, suche i mokre,
 - c) drzewo celulozowe, t. j. okorowane w okraglakach, szczapach i wałkach do 2,2 m. długości, jak również odpadki tartaczne z drzewa świerkowego i jodłowego w trzaskach o jednakowej długości,łączonych w pęczki,
 - d) drzewo opałowe w szczapach, karpina, chróst, gałęzie i t. p.,
 - e) drzewo osikowe do wyrobu zapalek;
- 5) kamienie, minerały surowe i zgruba obrobione:
 - a) kamienie budowlane, marmury, alabastry budowlane, serpentyny, labratoryty i porfiry, jednak tylko surowe zgrubsza obtłuczone w kształcie bloków nieociosanych i nieopiłowanych,

- b) kamienie rodzime polne wszelkich nazw tudzież skały łamane, łupane, kruszone.
- c) minerały surowe niepalone i niezmielone, jak kreda surowa w kawałkach nieoczyszczona, magnezyt naturalny, talk naturalny, spaty, stroncianit, celestyn, witerzyt, pagmatyn, baryt, kryolit, tinkal, boran, boracit, panderit, razorit, łupek, azbest w kawałkach, grafit łupek i złom grafitu, mika, naturalne sole kuchenne, przemysłowe i bydłowe i t. p.,
- d) piasek, żwir i gliny, także przesiane, mielone, płukane, szlamowane, wypalone, glina porcelanowa surowa i przysposobiona, kaolina, szlikier, piasek kwarcowy i t. p.,
- e) rudy, żużle, popioły: żelazne siarkowe, manganowe, cynkowe, ołowiane, chromowe, miedziane, wypałki pirytowe, szlaki, muły, także mielone, młotowiny żelazne, walcovina i t. p.,
- f) siarka surowa oraz soda (kalcynowana, kaustyczna i krystaliczna), gdy wprowadzane są do celów fabrycznych,
- g) wapień, dolomit, palone i mielone wapno;
- 6) kwas siarkowy, kwas solny, sól glauber-ska, także kwas siarkowy dymiący i odpadkowy z fabryk oraz rafinerij;
- 7) mięso i wnętrzności zwierzęce, świeże, mrożone i solone;
- 8) mleko i jego przetwory oraz nabiał:
 - a) śmietana, śmietanka, serwatka, ser, masło, tudzież nabiał,
 - b) jaja, także konserwowane;
- 9) nasiona i owoce oleiste, nierafinowane oleje roślinne, pokost;
- 10) nawozy naturalne i sztuczne, fosforyty i kości surowe:
 - a) gips, margiel, popioły i wapno nawozowe, gnój, kał, kompost, mierzwa, pozostałości wapienne po fabrykacji kleju, pudreta, śmiecie, wapno defekacyjne, szlamy wapienne, guano, wymiotki z rzeźni, zepsute mięso i ryby, krew suszona na nawóz, wszelkie odpadki z rzeźni przeznaczone na nawóz, kości surowe mielone także od-tłuszczone, śrut i mąka kostna, węgiel kostny, rogi mielone, żużle tomasa, super-fosfaty mineralne i kostne, amoniakalne i potasowe, wszelkie sole potasowe, wszelkie saletry, azotan amonu, azotniak, wszelkie mieszanki nawozowe, amon wapieniakowy, chlorek amonowy na nawóz i t. p.,
 - b) kości surowe, także mielone;
- 11) owoce i jagody krajowe;
- 12) papier oraz bibuła zwyczajne — z wyjąt-kiem wyrobów z papieru i bibuły;
- 13) pasza: zielona, świeża, suszona, kiszona, skoncentrowana, jak: plewy, koniczyna, trawa, siano, słoma, sieczka, kaczany, kolby, wytłoczy-ny, kuchy, mąka rybia, mięsna i t. p. melasa;
- 14) samochody i podwozia samochodowe se-ryjne nowe, nieużywane, osobowe i towarowe, prócz cyklonetek, motocykli i samochodów luksu-sowych;
- 15) smoła i papa dachowa:

- a) smoła węglowa surowa i preparowana: z węgla kamiennego lub brunatnego, de-stylowana, preparowana, dachowa, do bu-dowy dróg, do wyrobu tektur, dla stalo-wni z domieszką wody (emulsja),
- b) papa dachowa także asfaltowana, smoło-wana, posypana piaskiem;
- 16) surowce włókiennicze roślinne i zwierzę-ce, wszelkie przędze oraz tkaniny:
 - a) konopie i len także międłone i czesane, pakuły i paździerze oraz odpadki konop-ne i lniane, juta i odpadki, afrykańskie włókno roślinne, włókna kokosowe, aba-ka, adansonja, agawa, aloes, bombaj, he-neken, istelinters, madras, manila, maury-lan, konopie nowozelandzkie, palmyra, piassawa, ramie, rhea, suam, sisal, sun, szehen, tampico, trawa chińska, wscho-dnio-indyjskie konopie, bawełna surowa, sztuczna, odpadki, końce, wyczeski oraz wszelkie pozostałości przeróbki bawełny, wszelkie rodzaje wełny i jej odpadki, szlam wełniany, sierście wszelkiego ro-dzaju zwierząt także bielone, barwione, włosień koński, także sortowany, szcze-cina, także sortowana, odpadki włosia, jedwab naturalny i sztuczny, kokony jed-wabników i odpadki,
 - b) przędze wszelkie,
 - c) skóry wszelkiego rodzaju: surowe, wypra-wiane, garbowane, oraz szpalty skórzane, obrzynki, oddzierki, odpadki, skrawki,
 - d) szmaty, także karbonizowane, skrawki, stare sieci, liny i powrozy z wszelkiego rodzaju materiału,
 - e) tkaniny wszelkie — z wyjątkiem tiuli, fi-ranek, haftów, koronek, tkanin szmukler-skich i jedwabnych prawdziwych oraz z wyjątkiem oddzieży gotowej, lecz także tkaniny impregnowane i materiały dziane, nasycone, z nitkami gumowymi, linoleum, cerata;
- 17) szkło tłuczone, także mielone, bryły, sko-rupy, obrzynki szyb, odłamki, tłuczki;
- 18) warzywa i jarzyny;
- 19) zboże w ziarnie, poślad i otręby zbożo-we, mąka zbożowa, pieczywo:
 - a) groch, także polerowany i łuskany, gryka, jęczmień, kukurydza, owies, peluszką, proso, pszenica, ryż łuszczony lub niełu-szczony, także polerowany, szlifowany, matowy, łamany, żyto i t. p.,
 - b) kasze i mąki zbożowe: grysy, kasze, jagły, krupy, pęczaki, płatki, śruty oraz otręby zbożowe i ryżowe,
 - c) pieczywo bez cukru;
- 20) ziemniaki świeże;
- 21) zwierzęta domowe i ptactwo, o ile nie podpadają pod przepisy punktu I;
- 22) żelazo, surówka, stal:
 - a) produkty wielkich pieców, stalowni, wał-cowni i młotowni: surówka żelazna, żeli-liwo w gęsiach, granulowane, stopy że-lazne, ferrosilicium, ferromangan, żelazo gąbczaste, stal i żelazo zlewne w blokach surowych, stal okrągła do wyrobu rur,

bloki podwalcowane, kęsy, rygle o wszelkich kształtach, sztrypsy do wyrobu rur, bloki kute, żelazo i stal sztabowe i fasonowe, także walcowane lub ciągnione o wszelkich kształtach, kute w sztabach i prętach, taśmowe, okienne, kwadratowe, okrągłe, prętowe, profilowe, żłobkowe, kątowe, także pokryte cyną, cynkiem lub miedzią, blachy i płyty żelazne i stalowe wszelkiego rodzaju i grubości, także pokryte innymi metalami, dziurowane, fałiste, asfaltowane, smołowane lub farbowane, oraz blachy cynkowane,

- b) złom żelaza lub stali, odpadki żeliwne, żelazne, stalowe, okruchy, opiłki, obtoczki, wiórki, masa żelazna i stalowa w proszku, stary przerdzewiały drut, stare wyroby żelazne połamane, rozbite, wybrakowane, części przedmiotów żelaznych niezdatne do naprawy i bezpośredniego użytku, stare belki i podkłady oraz szyny, stare połamane kotły — wszystko przeznaczone lub gromadzone do przetopienia, złom cynku, miedzi, mosiądzu, brązu, niklu i innych metali nieszlachetnych.

V. Przez kolejową opłatę przewozową, służącą za podstawę do wymiaru podatku, należy rozumieć jedynie ustaloną według taryf kolejowych normalnych lub wyjątkowych opłatę za przewóz wraz z opłatą stacyjną, wliczoną do opłaty przewozowej z wyłączeniem zatem wszelkich innych opłat oraz dopłat, przewidzianych w obowiązujących w Polsce taryfach towarowych kolei żelaznych. W szczególności nie stwarzają podstaw do zwiększonego wymiaru podatku opłaty i dopłaty kolejowe, przewidziane za przewóz w wagonach krytych, za lekkość i przestrzenność towarów, za użycie wagonów specjalnych, za dostarczenie przyborów i środków ochronnych, za wszelkie czynności dodatkowe kolei, za przewozy w obrębie tej samej stacji taryfowej, za nadanie przesyłki pośpiesznej na pociągi pasażerskie, za niezgodną z rzeczywistością deklarację towaru oraz inne opłaty i dopłaty poza pierwotną i niepowiększoną stawką przewozową.

W wypadku, gdy przesyłka przyszła z odległości mniejszej niż 100 km należy podatek obliczyć z zastosowaniem początkowej stawki ogólnej kolejowej taryfy wyjątkowej, ustanowionej dla przewozów z tej przestrzeni, jednakże tylko wówczas, gdy taryfa ta była stosowana do obliczenia kolejowej należności przewozowej.

Podatkowi od towarów przywożonych nie podlegają towary, przywożone w przesyłkach ekspresowych, bagażowych i pocztowych tudzież opakowanie i próżne naczynia zwrotne, rzeczy przesiedlenia, przesyłki niewykupione przez odbiorców i zwracane zpowrotem na stację nadawczą za tym samym listem przewozowym, wreszcie towary, przewożone „transito”.

Za towary, przewożone „transito”, uważać należy:

- 1) towary przechodzące przez stację kolejową, położoną w obrębie miasta w przesyłkach skierowanych do innych stacji prze-

naczenia, leżących poza obrębem miasta i oznaczonych w listach przewozowych,

- 2) towary, przychodzące w przesyłkach kolejowych do stacji, leżącej w obrębie miasta, jako do stacji przeładunku lub stacji przeznaczenia, lecz następnie, z wykorzystaniem składu, lub bez wykorzystania go, odsyłane koleją do innych stacji, leżących poza obrębem miasta, bądź bezpośrednio z tej samej stacji drogą kolejową, bądź pośrednio — drogą kołową do innej stacji, leżącej w obrębie miasta, a stąd drogą kolejową. Przytem od takich towarów uprawnione gminy mogą pobierać podatek, o ile list przewozowy przesyłki tych towarów został na stacji przybycia wykupiony, a towar nie został bezzwłocznie na tej stacji nadany ponownie, lecz został wyładowany i oddany na skład kolejowy lub prywatny albo wywieziony do miasta. Pobraną w ten sposób sumę podatku należy jednak zwrócić w całości lub w części po przedłożeniu w okresie miesięcznym przez odbiorcę pierwotnej przesyłki dowodów, iż towary w tej samej postaci, w całości lub w części nadane zostały ponownie na jednej ze stacji, położonych w obrębie miasta, do innych stacji, położonych poza obrębem miasta,

- 3) towary, przybywające na stację, położoną w obrębie miasta, w przesyłkach, skierowanych względnie przeekspedjowanych i przeładowywanych niezwłocznie z przeznaczeniem na bocznicę kolejową, do punktów odbiorczych, położonych na tych bocznicach poza obrębem miasta. Natomiast za przywożone drogami żelaznymi i podlegające opodatkowaniu na rzecz uprawnionego do poboru podatku miasta uważać należy towary, sprowadzone kolejami żelaznymi do sąsiednich stacji kolejowych, a stamtąd bocznicami kolejowymi dowożone na teren miasta.

Prawo poboru podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznymi wąskotorowymi (dojazdowymi), utrzymane zostaje nadal tylko dla tych gmin miejskich, które korzystały z niego w roku budżetowym 1929/30, a nie są położone przy linii kolejowej normalnotorowej. Gminy te nadal mogą pobierać podatek w sumach ryczałtowych, nie przenoszących a) od przesyłki drobnej: do 200 kg — 30 0,30 zł, od 200 kg do 1 tonny — 0,50 zł i od 1 — 3 tonn — 1 zł b) od przesyłki wagonowej 3 — 5 tonnowej — 2 zł, a powyżej 5 tonn — 3 zł od każdego wagonu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1930 roku.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Sławoj Składkowski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1930 r. Nr. 80, poz. 633).

